

obstojal takozvani »Landgericht« in »Bannrichter« je sodil čez življenje in smrt do l. 1776. Še sedaj kažejo mesto na Drunški gmajni, kjer so stale vislice, in pri oranju so zadeli na človeške kosti, ker so pokopavali obsojence kar na mestu, kjer so bili usmrčeni. Star mož ve celo povedati, da so v zemlji še sedaj dobro ohranjeni hrastovi štori, ostanki nekdanjih vislic. Med ljudstvom kroži še sedaj povest o močnem možu, ki je raztrgal spotoma, ko so ga tirali na morišče, močne vezi in zbežal, da ga niso nikdar več videli.

Pozneje so take težke obsojence odpravljali v Annabichl za Celovcem in jih ondi obešali v gozdu nad cesto, ki drži v Gospo sveto. Kmet Pečnik iz šentunske fare je imel za roboto, da je gonil take uboge grešnike do Gospe svete. Pa se mu je nekoč slabo godilo, da je obsojenec raztrgal nekje pri Timenici verige in ga tako namlatil, da je — dospevši domov — čez tri dni umrl.

Vožnja na saneh.

*Dva škratca, dva bratca vesela
se vozita na saneh,
na vse strani pokata z bičem
in ves razigran je njun smeh.*

*Ujela sta zajčka v goščavi,
upregla ga kruta v sani.
»Hej, teci, konjič dolgouhi!
Na moč se nama mudi.*

*Če dedek vihar nas zaloti,
potem bo hudó, bo strašno.
Še s hlačk naju strese, hudobnež.
Brž dirjaj, konjič, pod goró!»*

*In zajček sirotek preplašen
lefi, da ga vse že boli.
To vidi vihar. Izza gore
prituli, v sneg škratca zvali...*

*Zdaj škrata sta revčka: sta v jarek
postavila se na glavó...
A zajček veselo poskoči
in prost odskaklja pod goró.*

Mirko Kunčič.

